

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 250 P. EGYES SZÁM 30 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. cmelet.

Isten levele.

(Tessényi János szuperintendens 1943. május hó 29-én Budapesten tartott konferenciái beszéde.)
Alapige: (Jelenések 7. 3. 13.)

Sok baj származik életünkben abból, hogy nem ismerjük ki magunkat környezetünkben. Sokszor találjuk magunkat ismeretlen emberrel szemben, kitől kérni szeretnénk valamit, vagy más okból. De nem ismerjük az illetőt és félünk, hogy nem ért meg. Bizonyára voltunk már ilyen helyzetben. Így vagyunk Istenünkkel is. Halljuk, hogy létezik, elvárja, hogy hozzáforduljunk. De többnyire azt halljuk, hogy hatalmas, mindenható és félelmetes és hozzájárul még, hogy a magunk szíve is megerősíti ezt. Itt a hatalmas nagy Isten és itt vagyunk mi szegény bűnös emberek! Ilyen körülmények között kezdünk bibliát olvasni. Abból szeretnénk megtudni kicsoda Ő? Így kifejlődik bizonyos meggyőződés és eljutunk olyan helyre, mint ingénk is.

Érdekes levél. Isten levelet ír, egy olyan embernek, mint te vagy én. Olyan nyelvet használ, melyet megértünk. Nem villámlás és dörögés között jelenik meg, nem alkot, nem pusztít, hanem Isten itt emberi nyelven beszél, mint te és én. Mint konferencia voltunk együtt. Legnagyobb kívánságom volt, hogy megértsük Istent és egymást. *Ha Őt megértjük, megértjük egymást is.* Ha szerepét megismertük megértjük egymást. Egy isteni levélről van szó. Isten ír az embernek. Bemutatja magát Fia útján. Ha bemutatkozunk, nem mindig világos, kik vagyunk. De isteni módon törekszik világosan bemutatkozni. Két szó van, mely tulajdonságát mutatja. Azt mondja *szent és igaz.* Mennyit vitatkoznak afölött, hogy mi az amit szentnek mondanak. Hallottam, hogy olyan emberekről, kiket szentnek mondanak, másoknak eltérő volt a véleményük. De Isten itt magáról mondja. Tehát meg kell tudnunk, hogy mi az, amit magáról mond, hogy — szent. És mi is mint mondhatnánk, — szentek vagyunk. Hogy Ő szent, azt jelent, hogy úgy jelenik meg, mint aki nem önmagáért van. Azt mondja, hogy oda-szentelte magát értünk. Odaadtam magam éret-

ted, ez a szent. Jézus életénél látjuk, hogy mikor e világra jött, nem volt senkije és ő sem kellett senkinek. Ő nem keres a maga részére semmit, senkit. Ő téged és engem keres. A ró-káknak barlangjuk, az égi madaraknak fészükük van, de neki nincs hová lehajtani fejét, ez a mondása szépen fejezi ki életét. Ő már akkor egy föláldozott életet kezdett élni, mikor e világra jött. Ha odaadjuk életünket, nem kérdezzük, mit adsz, nem kérdezzük ki lesz jó hozzánk, akkor lesz életünk, egy odaszentelt élet.

A másik jelzője az Ige szerint — Ő igaz. A igazságot már kezdettől fogva keresték az emberek. De senki sem találja. De Jézus önmagára mondja: — Én vagyok az igazság. Mit jelen ez? Jézus megszentelte magát, személyiségét feltárta és ezáltal arra az útra léptünk, hogy az igazságot Őbenne megláthatjuk. Azt mondják nincs igazság. vagy mindenki azt hiszi, hogy ő maga képviseli az igazságot, nekünk rá kell nézni, hogy az igazságot lássuk.

Igazság az, hogy Isten teremtett, hogy éljünk az Ő dicsőségére és ne azt kérdezzük, hogy igazak-e velünk szemben az emberek. Igazság az, ha szerinte élünk, életünk boldog és békés. Ha az Ő szeretetében és békéjében élek, tudom mi az igazság.

Továbbá irva van, Ő Dávid kulcsa. Ez személyéhez tartozik. Megakarjuk közelebről ismerni. Ő a kulccsal kinyit és bezár. Senki nem nyithatja ki és nem zárhatja be. Valahogy úgy van, hogy mi emberek elfelejtjük, hogy életünk kulcsát valaki hordozza. Szeretném, ha mindnyájan tudomásul vennénk, hogy Valaki egy kulccsal előttünk jár. Ne akarjunk előbb valamit, míg e kulccsal föl nincs tárva. Mennyit döntünk és nem érünk el semmit. Hajoljunk meg ma délelőtt e kulcs birtokosa előtt. *Mielőtt valamire vállalkozunk, kérdezzük meg a kulcs hordozóját, hajlandó-e kinyitni az ajtót?* Ha nem vagyok meggyőződve, hogy Ő megnyitotta, akkor jobb lemondani róla. Különösen fontos ez

igehirdetőkre nézve. ha valakivel összekerülnek. Ne hamarkodjunk el semmit. Lelkek jönnek hozzám, sohasem láttam őket és mindjárt úgy tűnik fel az Ur küldte hozzám. Isten az Ő szívéét kinyitotta s oda beléphetek. Ide kötelesség belépni, de nem vállalkozhatunk olyan dolgokra, melyekre Isten nem hívott el.

Az Ur továbbá azt is mondja: Kevés erő van. Mit akar ezzel mondani: Megszégyeníteni? Nem. Igazat mond. Kevés erőm van, de felhasználom, bekapcsolom magam a nagy erőbe. Ez nem szégyen. Új konferenciái évet kezdünk. Ne gondoljuk azt, hogy mindent magunknak kell elintézni. Ne gondoljuk, hogy e nehéz helyzetben semmit sem tudunk csinálni, mert az erőnk kevés. Ha magamat gyengének érzem, se nem szégyen, se nem baj. Csak tudnom kell, hogy mi a helyzet és akkor nem kell félni. Itt van Ő, ki kulcsot hord, Ő megy elől. Feltudja a terhet emelni, az utat megtisztítani. Ezt kell megérteni, még valamit mond.

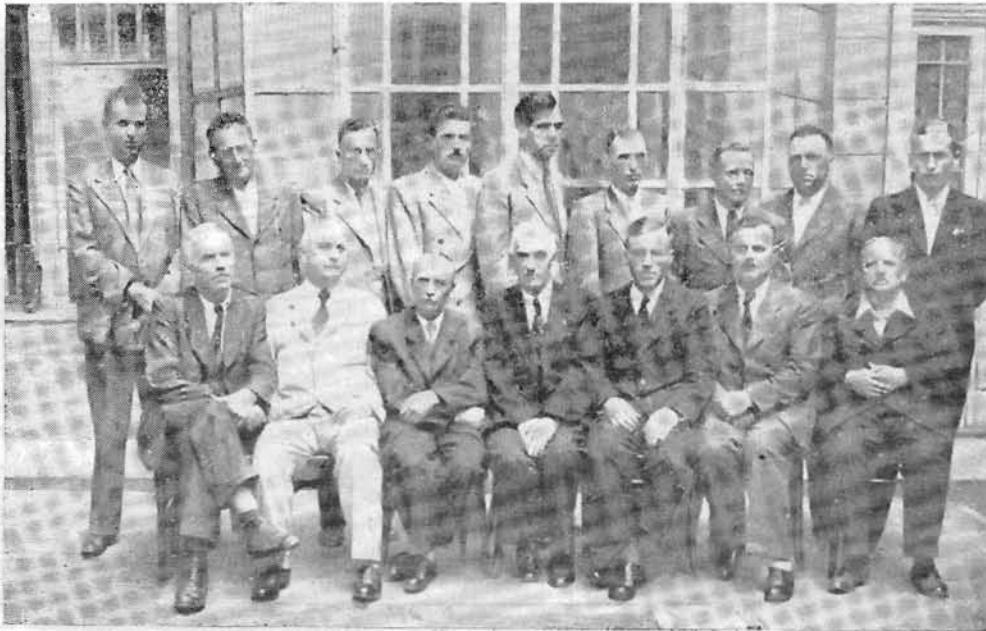
„Az én beszédemet megtartottad.” Fegyverünk, amit nem szabad elhanyagolni, az Ő beszéde. Az amit mindennap hallani akarunk, de nemcsak hallani, de megtartani és azután

mi is akarunk hozzászólni. Szeretem hallani, ha valaki sokat imádkozik, de sokszor aggodalom tölt el, hogy ilyenkor Istenre akarjuk erőszakolni kívánságunkat. Pedig az imádság nemcsak azt jelenti, hogy Isten elé tárjam kérésemet, hanem hogy beszédét megértem és megtartsam. Szeretném bővebben kifejteni, de sajnos a idő rövid és e fordítás miatt nehézkés a dolog. (A beszédet ugyanis Hecker Á. németre tolmácsolta. l. j.)

Jézus győz. Szeretném azt mondani, ne induljunk el gyáván. Jézus győz. Győz a te életedben és az új konferenciái esztendőben is. Jöhetnek bajok, de Jézus győz. És mi élhetünk egy győzedelmes életet, csak a győzőnek kell előttünk járni és nekünk mögéje bujni. Ő jár előttem gyarló ember előtt. Azért jött, hogy befedezze bűnömöt és előttem járjon rátekintsek és közösséget vállaljak vele. Azt igéri, hogy velem lesz minden napon. Ha így van nincs miért félnék. Milyen csodálatos, hogy egy olyan Üdvözítőnk van, ki mindig győz és a mi életünkben is. Ennek tudatában induljunk örömmel munkára.

(Jegyezte: l. j.)

Az 1943. évi Budapesten tartott konferencia tagjai.

Első sorban balról jobbra: Schmidt János (Budapest II) — Dr. Szalós Artur (Pécs) — Sebele György ker. felügy. (Ujvidék) — Tessényi János elnök szuperintendens — Hecker Ádám ker. felügy. (Budapest I) — Drumm Adolf (Ujverbász) — Löbel János. Második sor: Lichtenberger Tivadar (Cservenka) — Liebstockl Jenő (Kaposvár) — Haszits János (Ungvár) — Takács Antal (Óbecse) — Tessényi Zoltán (Budakeszi) — Zimre Gyula (Györköny) — Márkus József (Nyiregyháza) — Hecker Henrik (Szeged) — Dobos János (Dombóvár).

Az évi konferencia.

— Ritkán fordul elő, hogy egy konferencián nincsen püspök. — Ezzel a mondattal kezdte Tessényi János superintendens, mint elnök a konferencia első tárgyalását. Ez a ritka eset előfordult a magyar missziói konferencián az Urnak 1943-ik esztendejében. Sem püspök sem más külföldi vendégünk az idén nem volt. Szívesen és magyaros vendégszeretettel fogadtuk mindig azokat, akik erre az alkalomra más országból közénk jöttek. Egy-egy külföldi kiküldött ajkáról sok érdekes dolgot hallottunk és a konferenciai vasárnap tartott püspöki beszédek eseményszámba mentek, de milyen szép, hogy egy konferencia áldása mégsem ezektől az espektől függött, hanem Isten Lelkének munkájától, mely helytől, körülményektől, személyektől függetlenül végzi a maga munkáját. És ezt tapasztalhattuk a jelen esetben is, amikor — szinte úgy mondhatnánk, — meghitt, szűkebb családi körben tartottuk aug. 26-tól 29-ig konferenciánkat. A tárgyalások sima menete, az elhangzott igehirdetések tartalmas volta csendes evangéliumi légkört biztosítottak.

Az egyes igehirdetők részéről elhangzott előadásokkal hosszabban természetszerűleg nem foglalkozhatunk, de igyekeztünk azokból egy csokorra való gyűjteni, hogy távolabbi közönségeink legalább egy kis izelítőt kapjanak.

Augusztus 26-án este a megnyitó Istentiszteleten Schmidt János és Hecker Ádám budapesti lelkipásztorok üdvözölték a konferenciát, majd Márkus József nyiregyházi prédikátor hirdette az ígét Máté 9, 35—38 alapján. A küldetésről beszélt. Igihirdetése során azt fejtette, hogy az a gyülekezet, amely a missziót elhanyagolja, önmagát támadja meg. Egy közösség számára a legnagyobb baj, ha nélküli a missziói lelket. — Az est során a német ének- és a magyar zenekar szerepeltek. Augusztus 27-én d. e. 9 órakor urvacsozrai istentisztelet volt, mely alkalommal Tessényi János szólt a közösséghez. Alapigéje Csel. 1, 4—8 volt. — Ősidőkből urvacsozával kezdjük a konferenciát — mondta Tessényi János — és ez mindig komoly és áldásos alkalom a gyülekezet számára. Beszédéből néhány kiemelő gondolatot közlünk: Jézust hallgatni annyit jelent, mint új erőre szert tenni.

A várakozás nem jelent tétlenséget. Ha az Ur azt mondja, hogy várjunk, azt akarja, hogy ezt a várakozási időt kihasználjuk. A várakozás valamire felkészülést jelent. Egy felkészülési idő, amikor imádkozni és hallgatni kell. Sokszor nagyobb dolog hallgatni, mint prédikálni. Mi beszélünk sokszor, mielőtt az Ur felhatalmazott volna, hogy szóljunk. Tehát a várakozás komoly készenléletet jelent.

Ha kudarcot vallunk, nem jelenti azt, hogy nem vagyunk elhíva arra a munkára, — csak

az a baj, hogy elsieltük. El lehetünk híva, de munkánk nem sikerül, mert elhamarkodva cselekedtünk.

— Szentleket elnyerni, annyit jelent, hogy hallgatunk. A Szentlélek ereje sokszor úgy nyilvánul meg, hogy mi semmisülünk meg és nem csodák történnek.

— A tanubizonyosság azt jelenti, hogy nem a magunk tudományát hirdetjük, hanem amit láttunk és tapasztaltunk.

* * *

Az Istentisztelet után kezdődtek a tulajdonképeni tárgyalások, amelyen Sebele György Hecker Ádám ker. felügyelők jelentéseiket olvasták fel. Tessényi János elnök, hozzászól a jelentésekhez. Kiemeli a lelkipásztoroknak utánpótlásának szükségességét, majd elismerését fejezte ki azoknak a lelkipásztoroknak, akik kicsiny és szegény gyülekezetek élén állnak és más munkát is vállalva szolgálnak az Urnak.

Az elszenvedett kérdés? A konferencia egyik lényeges pontját képezik bizonyos kérdéseknek feltevése. Többek között ezt a kérdést is felteszi egyházirendtartásunk:

— Vajjon valamennyi prédikátor élete és hivatali ténykedése fedhetetlen-e? — A kérdésekre mélységes csend volt a felelet. Majd a nagy némaságot Tessényi elnök csendes szavai törték meg.

— Ezt a kérdést minden prédikátornak el kell szenvedni. — Valóban elszenvedett kérdés. Életünk, ténykedésünk fedhetetlen-e? Milyen jó ez a kérdés. Milyen nagyszerű, mert e kérdés világában megláthatjuk, mily haszontalan szolgálunk és menekülünk a mi Megváltónkhoz, hogy az Ő drága vére fedezze be a mi hitvány mulasztásainkat és adjon erőt és világosságot állandóan e kérdés sulya alatt járnunk.

* * *

Augusztus 27-én este Drumm Adolf újverbázi prédikátor hirdette az ígét, melynek kivonatát alkalmilag közöljük.

* * *

Augusztus 28-án reggel 9 órakor Lukács 6, 36—42 alapján Sebele György a déli kerület felügyelője tartott bibliaórát. Igihirdetésének vezérfonala az irgalmasság volt. Nagyon időszerű tárgy, mert még magukat komoly keresztyéneknek tartó hívők is (vagy talán éppen az a baj, hogy ők tartják magukat komoly hívőknek?) hihetetlenül irgalmatlanok és kegyetlenek tudnak lenni, úgy testvéreikhez, mint lelkipásztorukhoz. — Ebből a mély igehirdetésből sikerült feljegyezni néhány nagyon időszerű gondolatot.

— Az igazi keresztyénség irgalmasságból áll.

— Jézus nem maradt a külső dolgoknál, hogy ki mit eszik, hogyan öltözik, hanem a belsőbe hatolt és ott határozott volt.

— Lehet, hogy olyat tesztek, amiben nincs gyöngédség és mégis irgalmas vagyok.

— Az igazi keresztyénség társában a lelket látja.

— *Ha valaki nem irgalmas, nem tért még meg, mert ez a mérték.*

— *Jegyezzük meg, hogy az Ur senkinek nem adott jogot mások lelkiállapota fölött ítélkezni.*

— Vannak, akik másnál foltot látnak, azt kitergetik.

— *Sohasem bánjuk meg, ha „tuljók” voltunk az emberekhez, de sokat eltaszithat a keményszivűség.*

* * *

Az árvaházi bizottság jelentése után szóba került az árvaháznak küldött adományok nyugtázása a Békeharang útján. A konferencia az adományok elismerésének ezt a módját elvetette, mert adományoknak nem akarunk kurtólni. (Máté 6, 1—4.) De azért a rend kedvéért az adomány nyugtázása még sem marad el. Jakob Gyula a szenttamási árvaház tulajdonképeni megalapítója, ki jelenleg pénztárnok is, minden adományt a beküldő gyülekezetnek külön levélben nyugtáz. E tárgynál kedvesen jegyezte meg Lichtenberger Tivadar a cservenkai gyülekezet lelképásztora.

— Még 10 fillért is megköszöni egy levelezőlapon.

* * *

Fentebb említettem, hogy Jakob Gyula az árvaház pénztárnoka. Ezt tessék úgy érteni, hogy ő kezel minden pénzt, ami az árvaház számára érkezik. Az árvaház természetesen őhöz fordul, mint pénztárnokhoz, ha valamire szüksége van. Gyakran fordulnak olyankor is hozzá, amikor a pénztár nagyon rosszul áll. De ezt az árvaháznak nem szabad megtudni. Ilyenkor Jakob Gyula pénztárnok csendesen — az árvák kasszája helyett — a maga pénztárába nyúl. Erről nem igen tudnak. Ez titok. De a riporter sem azért riporter, hogy ki ne kottyantsa. Ha ő látná, amint irom biztosan eltépné e papírost. De messze van és nekem úgy felmelegedik a szívem, ha erre a kedves idős testvérré gondolok. Felmelegedek, mint vagy tizenötévvel ezelőtt, amikor arra jártam evangélizálni. Csikorgó hideg volt. És saját bundáját adta rám, hogy meg ne fázzak. Régen volt. Sok minden megváltozott. Elpusztult, megfogyott. Csak a szeretet soha el nem fogy.

De bocsánatot kérek az olvasótól. Most veszem észre, hogy ez már nem tartozik a konferenciához. Ne vegyék rossznéven, hogy vénülő fejjel egy pillanatra megállottam szomorú életemben oly ritka szép emléknél.

(Liebstöckl.)

Olvasd és terjeszd

a

„B é k e h a r a n g”-ot.

Dr. Bartha Bernát †

F. évi augusztus hó 24-én temette Schmidt János budapesti magyar gyülekezet lelképásztora Dr. Bartha Bernátot, a gyülekezet kedves régi tagját és előjáróját. Elköltözött testvérünk, — ki maga az evangéliumi egyszerűség és szerénység volt, — 74 évet élt. Élete a földiek szerint és testi szemmel nézve, egy magára maradt, szegény öreg ember magábavonult élete volt, de ha jobban belepillantottunk, az egy törékeny kicsiny testben lakozó nagy Lélek győzedelmes harca volt az Ur Jézus által.

Nehéz nagy próbákat kellett kiállania, a tövises és meredek út megtörhette gyöngé testét, de erős lelke bölcs nyugaival viselte azt amit az Ur ráakott. Tudta, hogy az az Isten, Ki a keresztest vállára tette, erőt is ad annak elhordozására. Egyénisége, mindig Krisztus békéjét sugározta, ugy a magánéletében, akár az ígét hirdette. Magas kora dacára — szinte utolsó percig nehéz harcot vívott a mindennapi kenyérért, de panasz ajkát nem hagyta el és Urához való szeretete soha nem lankadt. Most fáradt teste pihenni és nemes lelke hön szeretett Urához tért, Ki eltöröl az ő szeméről minden könnyet. (Jel. 7, 14—17.)

(l. j.)

H I R E K.

Országos protestánsnapok. Ez évben a protestáns napokat folyó évi október 30-tól november 13-ig tartják Budapesten. Felvilágosítást az egyes lelkészi hivatalok adnak.

Gyülekezeteinkben rendszerint október és november hóban tartják az aratási hála ünnepeket és lassan megkezdődnek az evangélizációk is. Felkérjük az egyes gyülekezetek vezetőit, hogy egy-egy lélekemelő ünnepélyről — helyszüke miatt rövid — beszámolóval tájékoztassák a Békeharang olvasóit.

A legközelebbi évi konferenciát a szegedi gyülekezet hívta meg. Szeged, nem most lép a konferenciát vendégül látó gyülekezetek sorába. Már 1937. áprilisában tartottunk ott konferenciát.

**H o l t ö l t ö d a z
ö r ö k k é v a l ó s á g o t ?**

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.